

na rozwój technologii internetowych całościowa ocena map internetowych jest wciąż wyzwaniem badawczym. Powinna ona przebiegać wieloetapowo i uwzględniać zarówno kryteria map tradycyjnych, jak również kryteria użyteczności stron internetowych i map elektronicznych [Ładniak W., 2008].

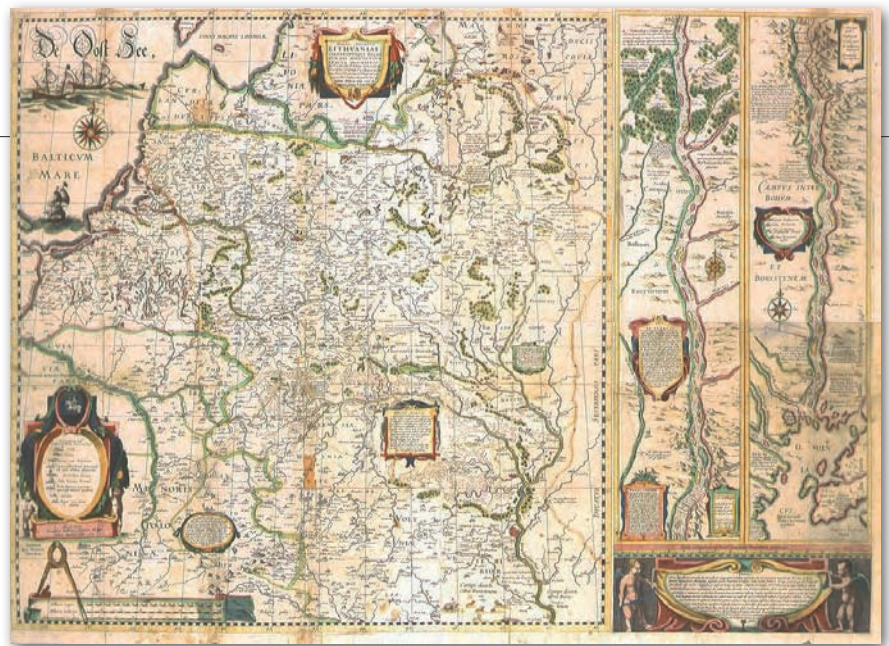
Istotny jest jeszcze brak jednolitej terminologii i klasyfikacji kartograficznych opracowań internetowych. Z praktycznego punktu widzenia można to uznać za mało ważne. Jednak trzeba pamiętać, że unifikacja terminologii sprzyja ugruntowaniu podstaw metodycznych. Bez nich zaś trudno mówić o opracowaniu zasad redakcji interaktywnych map internetowych oraz funkcjonalnych serwisów informacji geograficznej bazujących na technologii serwera map.

Wielość i różnorodność problemów związanych z kartograficzną ilustracją witryn internetowych może prowadzić do pytania, po co właściwie ilustrować strony internetowe mapami. Czy nie wystarczą opisy, fotografie, tabele? Przecież istnieją serwisy lokalizacyjne, do których można zawsze sięgnąć. Otóż nie. Witryny internetowe są bowiem często kluczowym elementem polityki informacyjnej instytucji, przedsiębiorstw, placówek naukowo-badawczych, dla których mapa odgrywa pierwszoplanową rolę. Doskonałym tego przykładem są parki narodowe. I właśnie kartograficznej ilustracji witryn internetowych polskich parków narodowych przyjrzymy się w II części artykułu.

TOMASZ OPACH

Literatura

- Górski J., 2007: Rozwiązania funkcjonalno-kompozycyjne internetowych planów mniejszych polskich miast, „Prace i Studia Kartograficzne” t. 1, Oddział Kartograficzny Polskiego Towarzystwa Geograficznego, Lublin;
- Hurni L., 2008: Multimedia Atlas Information Systems, w Encyclopedia of GIS, red. S. Shekhar, H. Xiong. Springer;
- Kowalski P. J., 2005: Problem funkcjonalności prezentacji kartograficznych w internetowych serwisach informacyjnych, „Materiały Ogólnopolskich Konferencji Kartograficznych” t. 26, Warszawa; Springer;
- Kowalski P. J., 2007: Kartowanie idei – rola kartografii w Internecie społecznościowym, „Prace i Studia Kartograficzne” t. 1, Oddział Kartograficzny Polskiego Towarzystwa Geograficznego, Lublin;
- Ładniak W., 2008: Z metodyki oceny map internetowych, „Prace i Studia Kartograficzne” t. 1, Oddział Kartograficzny Polskiego Towarzystwa Geograficznego, Lublin;
- Opach T., 2008: Internetowa „mała kartografia”, „Polski Przegląd Kartograficzny” t. 40, nr 2;
- Peterson M. P., 2007: Mapy i Internet: pogłębienie się kontrastów w rozwoju, „Polski Przegląd Kartograficzny” t. 39, nr 4;
- Peterson M. P., 2008: Choropleth Google Maps, „Cartographic Perspectives” nr 60.

MAPA RADZIWIŁŁOWSKA W MUZEUM W MIŃSKU

W Muzeum Historii i Kultury Białorusi w Mińsku wystawiono 12 grudnia ub.r. odrestaurowaną „Mapę Radziwiłłowską”, której powstanie datowane jest na rok 1613. Inicjatorem wykonania dzieła (skala 1:1 300 000) był książę Michał Krzysztof Radziwiłł „Sierotka”. Materiały do mapy gromadzono pod koniec XVI i na początku XVII wieku, zajmował się tym kartograf koronny Maciej Strubicz, mapę grawerował zaś Tomasz Makowski. Prace prowadzono na zamku w Nieświeżu, siedzibie Radziwiłłów. Pierwsze wydanie ukazało się w 1613 roku, a kopia mapy znalazła się w słynnym Atlasie Blaeu z 1631 roku. Dzieło składa się

z dwóch części: mapy Wielkiego Księstwa Litewskiego i mapy dolnego biegu Dniepru. W sumie znajduje się na niej 1039 miejscowości, z czego 544 z obszaru Wielkiego Księstwa Litewskiego. Napisy podane są w języku łacińskim, dużą część stanowią dane historyczne, opisy i komentarze. „Mapa Radziwiłłowska” była wielkim krokiem w rozwoju europejskiej kartografii. Przez dwa stulecia uznawano ją za najbardziej popularne źródło kartograficzne, geograficzne i historyczne dla tej części Europy. Odrestaurowanie dzieła możliwe było dzięki wsparciu jednego z białoruskich banków.

IAR, AB

ATLAS INSPIROWANY TOLKIENEM

Dwójka niemieckich kartografów stworzyła atlas, w którym oryginalne nazewnictwo miejscowości i regionów geograficznych zastąpione zostało etymologicznie opracowanym znaczeniem. W atlasie Stephena Hormesa i jego żony Silke Peust nazwy „pozwalają zobaczyć, co ludzie widzieli, gdy pierwszy raz tam się znaleźli”. I tak na przykład w miejsce Paryża pojawiła się nazwa City of Boatmen (miasto przevoźników), Sahara to Morze Piasku, Azerbejdżan to Ziemia Opiekunów Ognia, Buenos Aires to Dobre Powietrze, a Poznań to Lord. Autorzy atlasu powie-

dzieli tygodnikowi „Der Spiegel”, że „chcieli pozwolić Ziemi opowiedzieć jej własną historię”. Hormes twierdzi, że zainspirowany został opisowymi nazwami stworzonymi przez J.R.R. Tolkiena we „Władcy Pierścieni”.

ŹRÓDŁO: SPIEGEL ONLINE

